

*M E N N E I S Y Y S
O N M I N U N*

DET FÖRFLUTNA ÄR MITT

Nanna Ylönen

Menneisyys on minun – Det förflutna är mitt

Examensarbete för bildkonstnär, YH-examen
Utbildningen för bildkonst
Yrkeshögskolan Novia, Jakobstad 2015

Degree Thesis for Fine Art, Bachelor of Fine Art
Degree Programme in Fine Art
Novia University of Applied Sciences, Jakobstad,
Finland 2015

Handledare/Supervisors
Albert Braun, Göran Torrkulla

Bedömare/Examinators
Jaana Heikkilä, Juha-Heikki Tihinen

www.bildkonst.fi

<i>JOHDANTO</i>	6
<i>PIIRTÄMINEN</i>	8
<i>VIDEO</i>	29
<i>ANIMAATIO</i>	35
<i>ESINEET</i>	38
<i>KOKONAISSUUS</i>	40
<i>LÄHDELUETTELO</i>	46

—

INTRODUKTION

Det förlutna är mitt är min resa i att forska vilket betydelse tid, närvaro och vissa känslor har i mitt konstnärliga arbete. Det är en personlig forskning om ritandet och strävan efter att förstå dess karaktär.

Tecknandet är ett sätt att analysera och begripa världen om kring mig. Samtidigt handlar det om att balansera mellan verkligheten, minnesbilder och tolkningar. Jag berättar om ändringar som har skett i mitt sätt att rita och vilka anledningar ledde till dessa ändringar. Jag reflekterar också till konstnärer vilkas verk har påverkat mig och mitt sätt att arbeta. Jag funderar på vilket sätt världen öppnar sig genom att teckna och hurdan betydelse närvaron har i ritandeprocessen. Jag funderar också kring vilken mening intuition har i mitt tecknande och även det illustrerade reportagets betydelse i mitt sätt att arbeta.

Teckningar, videoverk, animation och färdiga föremål skapar tillsammans en installation.

—

INTRODUCTION

The past is mine to keep is my journey of discovering the meaning of time, presence and certain emotions in my artistic work. It is a personal research on drawing and an aspiration to understand its character.

Drawing is a way of analyzing and perceiving the world around me. At the same time it's about balancing between reality, memory and interpretation. I go through different changes, which have occurred in my way of drawing and the causes for these changes. I reflect on artists whose work has had an impact on my creative process. I view how the world opens up through drawing and what kind of meaning does presence have in the drawing process. I also look at the importance of intuition in my way of drawing and the impact which drawn reportage has had on my work.

Together the drawings, video work, animation and ready-made objects form an installation.

—

JOHDANTO

Menneisyys on minun on matkani ajan, läsnäolon, sekä tiettyjen tunnetilojen merkityksen pohtimiseen taiteellisessa työskentelyssäni. Se on henkilökohtainen tutkielma piirtämisen ja sen luonteen ymmärtämisessä.

Käsittelen omassa piirtämistavassani tapahtuneita muutoksia tarkastellen samalla itselleni tärkeiden taiteilijoiden työskentelytapoja suhteessa omiini. Pohdin, miten maailma avautuu piirtämällä, sekä mikä merkitys on läsnäololla piirtämisprosessissa. Tuon myös esiin minkälainen merkitys intuitiolla, sekä piirretyillä reportaasilla on omassa työskentelytavassani. Kerron myös miten termi *vanitas* liittyy teoksiini ja millainen vaikutus omakuvalla on tekijäänsä.

Menneisyys on minun on samalla ympäröivän maailman tarkastelua kyynisyyden ja sentimentaalisuuden vallassa. Näiden tunteiden visuaaliseen konkretisoimiseen olen käyttänyt piirtämisen lisäksi videota, animaatiota, sekä valmiita esineitä.

—

PIIRTÄMINEN

Piirtämisprosessissa tärkeintä on läsnäolo. Olennaista on viipyminen piirtämisen kohteen äärellä. Tällainen läsnäolon muoto avaa piirtämisen mahdollisuuksia ja altistaa piirtämishetkessä tietynlaiselle herkkyydelle, jonka avulla huomaa olennaiset yksityiskohdat ja pystyy samalla hahmottamaan myös piirroksen kokonaisuuden. Piirtäminen on myös meditointiin rinnastettavaa toimintaa, sekä tasapainottelua todellisuuden, muistikuvien, ja tulkintojen välillä.

Oma piirtämistapani on muuttunut paikka- ja tilannespesifisempään suuntaan. Luonnostelen aiempaa enemmän ulkona ja paikan päällä. Tämä lisää piirroksiin huomattavasti enemmän energiaa ja ainutlaatuisuutta. Paikan päällä tehdyistä luonnoksista siirryn ateljeeseen työstämään piirroksia pidemmälle, usein suuremmalle paperille. Tällä tavalla työskenneltäessä joudun myös nojautumaan muistikuviin, sillä useinkaan luonnokseni eivät ole kovin tarkasti piirtämisen kohdetta jäljitelleet; yleensä siis vain kohteen pääpiirteet.

Muistikuvat eivät toki koskaan vastaa täysin todellisia mittasuhteita tai tuo esiin kaikkia yksityiskohtia, mutta juuri niin sanottu täydellisyyden puute tekee piirroksesta jännittävän ja uniikin. Muistiaukot voi korvata omilla visuaalisilla päätelmillä. Näin syntyy piirustuksen oma todellisuus, joka on useitakin kertoja paperilta toiselle suodattunut heijastus todellisuudesta.

Toisenlainen työskentelytapani keskittyy yksittäisiin esineisiin tai asetelmiin. Asetelman avulla piirtämisessä on monia muitakin hyötyjä kuin teknisen taidon kehittyminen. Voin keskittyä objektien muotoon täydessä rauhassa ateljeeympäristössä ja voin yhdistellä vapaasti erilaisia esineitä omaksi kokonaisuudekseen. Teoksissani tyypillistä on objektien eristäminen muusta ympäristöstä, jolloin jäljellä on vain tietty kohde.

Asetelmatutkielma on pitkän historian omaava työskentelytapa taiteilijoille, joka kuitenkin muuttuu ja uudistuu ajan myötä. Renessanssin aikana asetelma oli ensisijaisesti tekninen harjoitus ja taidonnäyte erilaisten materiaalien realistisuuden kuvaamisessa. Myöhemmin 1600-luvulla termi vanitas saa asetelmamaalauksessa uuden merkityksen ja liittyy myös omiin asetelmapiirroksiini oleellisesti. Vanitaksella voidaan tarkoittaa 1600-luvun Hollannissa kukoistaneen asetelmamaalauksen tyyliä, joka sisältää ihmisen kuolevaisuudesta ja elämän katoavaisuudesta muistutavaa symbolismia. Vanitas-taiteella pyrittiin näin kirkon ja valtion taholta esittämään kansalaisten himojen yltymistä ja edistämään kohtuudessa pysymistä.

Esimerkiksi Jacob Vosmaerin öljyvärimaalauksessa *A Vase with Flowers* vaasissa olevat kukat ovat jo ohittaneet täyden loistonsa ja lähestyvät jo kuitumista ja kuolemaa. Vanitas nimeä kantavassa piirustuksessani naista esittävä klassinen patsas esitetään kukkaseppeleen koristaessa veistoksen päätä. Tässä asetelmassa kukat loistavat värikkäinä ja elävinä, kun taas patsaan peittää valuva ja suttuinen piirrosjälki. Teos on enemmänkin muistutus vanhojen ihanteiden väistymisen välttämättömyydestä ja niiden katoavaisuudesta; muistutus tietyn ideaalin kuolemasta.

Vanitas, lyijykynä, muste ja akvarelli,

"It [drawing] was a form of visual thinking: The performative pencil lines allowed viewers to reconstruct the artist's intellectual and creative process."

– Benjamin Paul

Vaihto-oppilasvuonnani piirustuskurs-
sillamme vieraili sveitsiläinen taiteilija
Marc Bauer. Bauerin työskentelytapa
tukeutuu myös vahvasti muistikuviin ja
intuitioon pohjautuvaan menetelmään.
Hänelle kuvan teknistä laatua tärkeäm-
pää on tunne; välittykö tunne katso-
jallekin? Fiktio ja todellisuus törmäävät
Bauerin teoksissa, joissa toistuvat unet,
muistot, sekä hetket maailmanhistoriasta
liittyvät hänen tarpeeseensa jäsentää ja
tulkita historiaa. Hänen piirroksissaan
sentimentaalisuus loistaa poissaolol-
laan; sen sijaan alati läsnä ja jäljellä on
vain anteeksipyytelemätön pessimismi.
Esimerkiksi teoksessaan *Utoya* (2012)
Bauer on kuvannut Breivikin reitin
Utoyan saarella tapahtuneen veriteon
kulun mukaisesti. Saari on kuvattu lin-
tuperspektiivistä, näin luoden katsojalle
etäisyyttä saaren tapahtumiin. Suttuinen,
sekä samalla kerroksittainen piirrosjäl-
ki luo ikään kuin hunnun järkyttävien
tapahtumien ympärille. Bauerin teos
muistuttaakin katsojaa kuinka jo lähihis-
toriankin tapahtumat alkavat hiljalleen
vaipua historiaan ja muistoihin.

Kerronnallisesti monimutkaiset piirustuk-
set perustuvat usein mustavalkoeloku-
viin tai valokuvaan. Bauer elää teoksis-
saan toisaalta nykyisyydessä, toisaalta
menneisyydessä. Hän käyttää teoksis-
saan myös tekstiä ja totesi käyttävänsä
sitä piirtämällä kirjaimia ja sanoja aivan
kuin hän ei osaisi kirjoittaa. Teokset ovat
lähes poikkeuksetta mustavalkoisia, ja
piirrostyylillä lähentelee maalausmaisuutta
piirrosjäljen hankauksesta aiheutuneesta
efektistä johtuen. Piirroksissa vaikuttavat
useat kerrostumat, jotka syntyvät jo luo-
dun piirrosjäljen pyyhkimisestä ja taas
uudelleen piirtämisestä.

Marc Baueria käsittelevässä artikkelis-
saan *Viewing Distance* Benjamin Paul
toteaa Bauerin töistä näin: *"He thus
transforms the original shapes into
ghosts, hidden under multiple semi-
transparent coats that smear into one
another."* Paul tuo artikkelissaan myös
esiin *disegno-colorito* väittelyn Italian
renessanssiajalta. Coloriton kannattajat
sanoivat taiteen päätarkoituksen olevan
luonnon jäljittely. He väittivät, että luo-
nossa on vain värejä, ei ääriviivoja. Näin
ollen maalaustaide oli coloritosisteille
ylivertainen taiteenmuoto. *Disegnon*
puoltajat näkivät piirtämisen ennen kaik-
kea analyttisena ilmaisukeinona, koska
yksittäiset viivat jäivät näkyviin paljas-
taen taiteilijan todellisen kädenjäljen. *"It
[drawing] was a form of visual thinking:
The performative pencil lines allowed
viewers to reconstruct the artist's
intellectual and creative process."*

Paikan päällä ehtii tavallisesti ikuis-
taa vain valikoidut osat piirrettävästä
kohteesta. Ainoastaan piirtämishetkellä
tehdyt, useimmiten intuitiiviset, valinnat
jäävät elämään luonnoskirjan sivuille.
Juuri nämä vaiston varassa tehdyt valin-
nat ovat paikan päällä tehtyjen luonnos-
ten suola. Intuitio on monesti oikeassa,
joten miksi ei tässäkin tapauksessa.
Siihen on vain osattava luottaa. Valinnat
joita tein silmänräpäyksessä, osaltaan
tiedostamatta, ovat juuri niitä valintoja,
jotka voivat ratkaisevasti vaikuttaa lopul-
lisen piirroksen tunnelmaan.

Omakuvalle on myös sijansa taiteellisessa työskentelyssäni. Olen huomannut, että sillä on voimauttava vaikutus teki-jäänsä. Kun omaa itseään voi tarkastella jonkinlaisena muotona ja objektina, voidaan saavuttaa tietty objektiivinen aspekti oman itsensä hahmottamiseen.

Omakuvatyöskentelyni sai minut hetkeksi unohtamaan omat vajavaisuuteni; niin fyysiset kuin henkisetkin. Itsensä tarkastelu sai uuden välineen pelkän peillistä tuijottamisen rinnalle; luonnoskirjan. Piirtäminen on täysin subjektiivinen tekotapa, joka kuitenkin johtaa edellä mainitsemaani objektiivisuuteen tavassa nähdä itsensä. Luonnoskirjan sivuilla olen vain kokoelma viivoja, piirrosjälki.

Oma keho alkaa omakuvaprosessin jälkeen tuntua esteettiseltä. Kehoni on yhtä hyvä kuin kaikkien muidenkin. Jos se kelpaa esille laitettavaksi gallerian seinälle, niin miksi se ei kelpaisi minulle itselleni? Teokseni Omakuva keskittyikin vain kehoon. Tein tietoisesti valinnan kasvojen poisjättämisestä piirustuksessa, sillä halusin keskittyä vain kehonkuvaani, jonka työstäminen tuntui tärkeimmältä. Vaikka omakuva ei olisikaan täysin realistinen sellainen, on sen arvo oman identiteetin, sekä oman elämäntarinan vahvistumisessa mittaamaton.

Omakuva-luonnos, lyijykynä

Edellinen aukeama: **Lato**, hiili ja lyijykynä

Seuraava aukeama: **Omakuva**, hiili ja akryyli

Yksi esimerkki työskentelytapani kehittyemisestä sai alkunsa työstäessäni projektia Väliaikaiset rakenteet vaihto-oppilasvuonnani Sveitsissä. Erään piirustuskurssin aikana piirsin vanhaa purku-uhan alla ollutta taloa. Seurasin kolmen päivän ajan talon muutosta kokonaisesta romukasaan. Paikalla viipyminen ja keskittymiskyky oli tärkeä osa prosessia. Viimeisenä päivänä todistin talon purkua samalla piirtäen kaivinkoneiden repimää rakennusta. Talon viimeiset hetket ikuistuiivat luonnoskirjaani.

Piirtäessä tehtyihin valintoihin liittyikin oleellisesti piirretty reportaasi, josta käytetään myös nimitystä sarjakuvareportaasi reportaasin rakenteen ollessa sarjakuvamaisen kerronnallinen. Piirretty reportaasi yhdistää taiteen, journalismin ja tutkimuksen. Ensimmäinen omakohtainen kokemukseni piirretystä reportaasista liittyi Suomeen yksin maahan muuttaneiden nuorten arjesta kertovassa reportaasissa. Vierailin ryhmäkoti Villa Mirandassa Pietarsaaressa muutamia kertoja piirtämässä. Piirtämishetket olivat hyvin spontaaneja, ja kohteina vuorottelivat sekä nuoret, että henkilökunta. Piirtämishetkistä ei tullut vain epävirallisia ja vapaamuotoisia haastatteluhetkiä, vaan enemmänkin aktiivista rupattelua. Nuoret kertoivat oman kotimaansa kulttuurista ja tavoista samalla verraten niitä Suomen vastaviin käytäntöihin.

Eräänä varhaisempana esimerkkinä toimii saksalainen Adolph Menzel, jota voisikin kuvailla oman aikansa visuaaliseksi journalistiksi. Hän on tosin paremmin tunnettu maalauksistaan, mutta hän jätti jälkeensä myös piirroksia ja luonnoksia jokapäiväisestä elämästä 1800-luvulta. Menzel ei luonnoksissaan vältellyt rujojakaan aiheita, esimerkiksi sodan uhrien ja poisnukkuneiden piirtämistä.

Sveitsiläinen Christoph Fischer tekee piirrettyjä reportaaseja eri puolilla maailmaa, ja myös kotimaassaan Sveitsissä. Julkaisussaan *Auf der Langen Bank*, Fischer rajoittaa dokumentoinnin Lucernen rautatieaseman alueelle. Hän piirtää kymmeniä erilaisia ihmisiä odottamassa joko bussia tai vain parempia päiviä. Anarkisteja, alkoholisteja, nuoria, vanhurskia. Fischerin piirrokset keskittyvät vahvasti kohteena olevaan henkilöön, mutta piirtää heidät myös osana vallitsevaa ympäristöä. Hän kertoo piirtävänsä yhdessä kohdassa noin tunnin ajan ja kuvaile piirroksiaan ”pitkään valoteuiksi valokuviksi”. Fischerin prosessiin kuuluu myös kirjoittaa ylös piirtämisen aikana havaittuja ja sanottuja asioita. Nämä pienet muistiinpanot täydentävät ja entisestään autentisoivat piirroksen tunnelmaa.

Yllä ja seuraava aukeama: **Reportaasi-luonnoksia**, lyijykynä

Piirtävä journalisti saattaa päästä paikkoihin, jonne kameroilla ei ole mitään asiaa. Piirretyn reportaasin etu, sekä samalla haitta on aika. Piirtäminen kestää huomattavasti pitempään kuin kuvan ottaminen. Tämä antaa myös mahdollisuuden pidempikestoisempaan keskusteluun piirtämisen kohteen, sekä ympäröivien ihmisten kanssa. Tuona aikana ihmiset rentoutuvat ja puhuvat ehkäpä hieman avoimemmin asioistaan, jonka myös huomasin käytännössä edellä mainitsemassani Villa Mirandassa tehdyn reportaasin yhteydessä. Piirros näyttää harvoin yhtä realistiselta kuin valokuva, mutta sen välittävä tunnelma voi olla sitäkin aidompi.

"Eräs lajityypin ehdottomista vahvuuksista on sen visuaalinen intimitteetti ja henkilökohtainen näkökulma, jonka sarjakuvareportaasi suo muuten abstraktille aiheelle. Tietenkin on myös mahdollista raportoida objektiivisesti. Mielestäni loppujen lopuksi kaikessa on kyse kerronnallisuudesta, siitä miten asiat esitetään ja miten kertoa siitä, mitä tekijä on tutkinut."

Edellä lainattu Philipp Schaufelberger on sveitsiläinen sarjakuvataiteilija ja kuvittaja. Yksi hänen uusimmista sarjakuvateoksistaan käsittelee seksityöläisiä, joka pohjautuu prostituoituna toimivien naisten haastatteluihin. Hän toteaa myös haastattelussaan taitelijan omien kokemusten esiintuomisen tärkeydestä reportaasia laatiessa.

Piirrettyyn reportaasiin tutustuminen on auttanut löytämään monia uusia keinoja piirtämisen suhteen. Sen kautta ajan merkitys piirtämisprosessissa on entisestään konkretisoitunut. Viipyminen jossakin paikassa tai ihmisten ja esineiden äärellä on lähes meditatiivista toimintaa, jonka aikana myös keskittymiskyky kehittyi huomattavasti.

Kuva kuningkasti

Kardi, Trakista
18 vuotta

Pyyti pilttomaan
leuran tyttöystävästään

Parkissa

18 vuotta

William Kentridgen ajatukset studiotyöskentelystä ovat olleet itselleni merkittäviä oivalluksia ateljeetyöskentelyn merkityksestä ja siitä, mitä ateljeessa tapahtuva luomistyö itselleni merkitsee. Kentridgen mukaan taiteellinen työskentely on "ajattelua kehon kautta". Haastattelussaan How we make sense of the world hän toteaa myös: *"Making art is a practical activity for me, it's not sitting on a computer. It's not thinking through an idea, it's embodying idea in a physical material, paper, charcoal, steel, wood."* tiivistäen oivaltavasti prosessin ideoiden ruumiillistamisesta.

Suuren vaikutuksen piirtämisen laajempaan käsittämiseen teki taiteilija John Court vierailullaan kuvataidelinjalla ensimmäisenä opiskeluvuonnani. Hänen kauttaan käsitin, että piirtäminen on keino jäsenellä ja hahmottaa ympäröivää maailmaa. Court jakoi oman elämäntarinansa siitä, miten dysleksia vaikeutti hänen koulunkäyntiään jo varhaisessa vaiheessa. Vieläkin, kirjoittaminen ja lukeminen teetättävät vaikeuksia. Vaikeuksien myötä hän kiinnostui lukemisesta, sanoista, sekä kirjaimista. Teoksissa toistuvat kirjaimet ja sanat ovat tulosta Courtin kamppailusta lukemisen ja kirjoittamisen oppimisessa. Hänelle sanat ja kirjaimet näyttäytyivät visuaalisina elementteinä, eivät niinkään informaatiota sisältävinä symboleina.

Courtin pitämässä työpajassa mieleeni jäi erityisesti harjoitus, jossa piirsimme erilaisia esineitä "sitien, miltä esineet tuntuivat". Myöhemmin jatkoimme harjoitusta piirtämällä katsomatta paperiin. Lopuksi piirsimme staattista kohdetta itse kävellen sen ympärillä samalla etsien esineen muotoa liikkeessä.

—

"Making art is a practical activity for me, it's not sitting on a computer. It's not thinking through an idea, it's embodying idea in a physical material, paper, charcoal, steel, wood."

– William Kentridge

VIDEO

Videoteokseni *Cynical Sentimental* on enemmänkin videoveistos. Keskellä huonetta riippuva kangas ja projektiomuodostavat yhdessä kokonaisuuden, jossa kummankin elementin läsnäolo on välttämätöntä. Läpikuultava kangas päästää lävitseen sumentuneen projektion naista esittävästä patsaasta, sekä lintuparven täyttämästä puunlatvasta. Kohteet on eristetty ympäristöstään patsaan taustalla ollen vain mustaa, sekä puunlatvan takana pelkkä pilvinen taivas. Patsas toimii ikään kuin tarkkailijana, samalla heijastaen ulkomaailmaa hänen omaan maailmaansa.

Cynical Sentimental on oodi teoksen nimessä esiintyville kahdelle tunnetilalle; kyynisyydelle ja sentimentaalisuudelle. Molemmille tunnetiloille yhteistä on niiden kokonaisvaltaisuus; kirkas ajattelu jomman kumman tunteen vallassa on mahdotonta. Ajattelusta tulee mustavalkoista, jolloin kykenee näkemään vain kolikon yhden puolen. Pidänkin molempia olotiloja yksinä tärkeimmistä inspiraationlähteistäni niiden intensiivisen ja kokonaisvaltaisen luonteen vuoksi.

Uskon jossain kyynisyyden ja sentimentaalisuuden välimaastossa lymyilevän melankolian, joka on jatkuvasti läsnä mielenmaisemassani. *Cynical Sentimental* ei anna vastauksia, vain tunnetiloja.

—

ANIMAATIO

Samalla tavalla kuin *Cynical Sentimental*, animaationi *Empty Impulses* jatkaa samanlaisten olotilojen äärellä. Loppu-työnäyttelyyn tekemät animaatiot eivät noudata perinteistä visuaalista kaavaa; ne ovat enemmänkin lyhyitä abstraktioituja välähdyksiä yhdistettynä sanoihin.

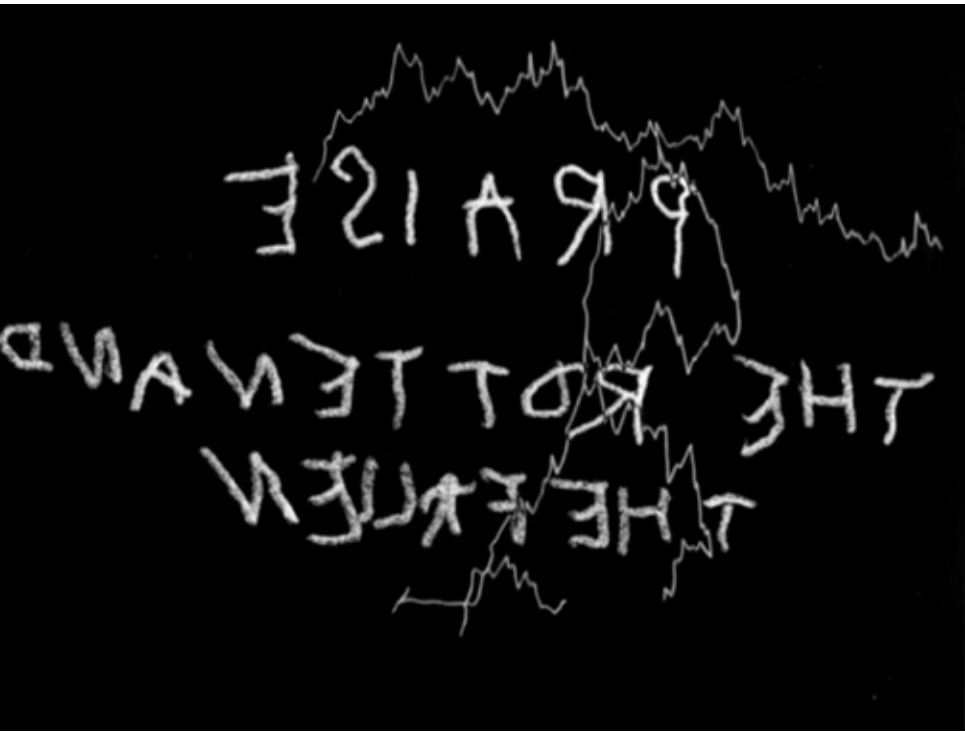
Lause *"Praise the rotten and the fallen / In the state of being forgotten"* näyttäytyy animaatioissa, jota seuraa "musta aurinko". Viivat alkavat muodostaa abstrakteja maisemia. Animaatio tarjoaa visuaalisia impulsseja toistensa perään, mutta ei tarjoa mitään konkreettista ja näkyvää rakennetta katsojan seurattavaksi.

Osa animaation kohtauksista on tehty stop-motion tekniikalla. Kuvaa ryhdytään rakentamaan viiva viivalta, jatkaen samalle paperille. Piirrosalusta valaistetaan kahdella valolla kummaltakin sivulta. William Kentridge käyttää hiilianimaatioissaan samaa tekniikkaa. Jokaisen muutoksen jälkeen otetaan kuva jalustalle kiinnitetyllä kameralla, tai muutama ruutu filmikameralla. Omissa stop-motion animaatioissani käytän ensin mainittua menetelmää.

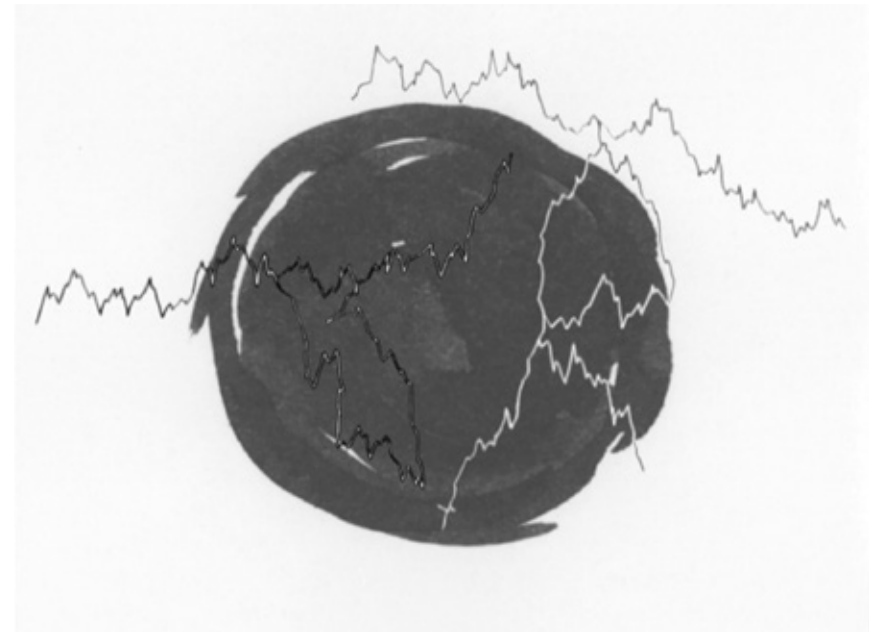
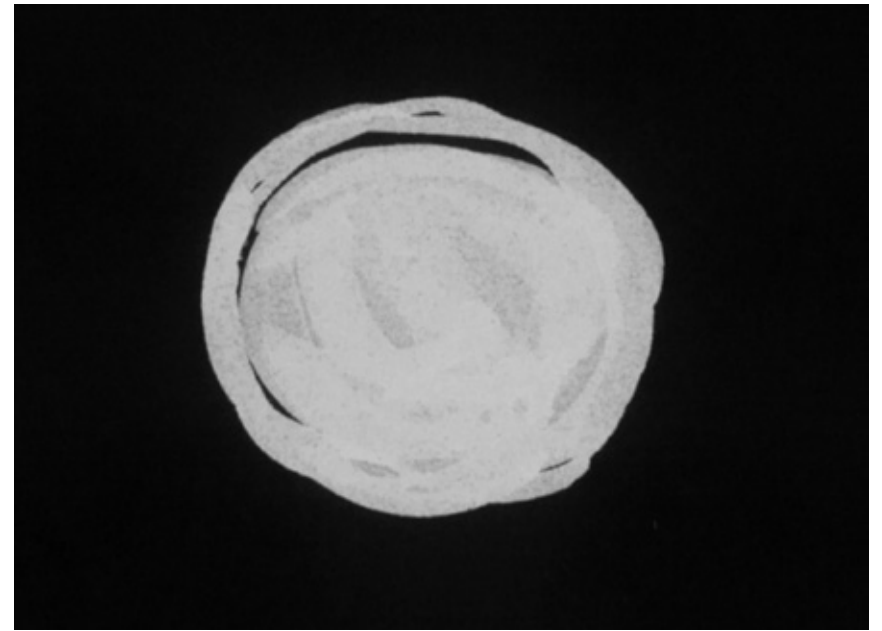
Toiset kohtaukset on toteutettu käyttäen "kuva kuvalta" tekniikkaa. Käytän apunani rei'itettyä paperia, jonka sitomiseen käytän ruuveista ja muoviliuskasta itsetekemääni Peg-liuskaa, jonka kiinnitän teipin avulla valotablettiini, joka on animaattorin apuväline paperin paikalla pysymiseen, ja näin auttaa välttämään ylimääräistä jälkikäsitteilyä ruutujen asetelun suhteen. Lopuksi, joko kuvaan tai skannaan yksittäiset ruudut. Molemmille menetelmille yhteistä on jälkikäsitteily, jonka hoidan Photoshopin "Automaatsoi"-toiminnon avulla säästääkseni näin huomattavasti aikaa jokaisen yksittäisen ruudun käsin muokkaamisen sijaan.

<https://vimeo.com/136902013>

–

Empty Impulses, animaatio, still-kuvia

ESINEET

Käyttämälläni valmiilla esineillä on vahva yhteys menneisyyteen, ja sen ihannoimiseen. Toisaalta esineet edustavat myös rappiota ja sen väistämätöntä tuleamista. Muotokuva Marie Antoinetesta on minulle vahva rappioromantiikan symboli ja inspiraationlähde. Rokokoon keveys ja palatsin loisto vaihtuikin traagiseen kohtaloon.

Muovisin kukin koristeltu valkoinen kipsiveistos toistuu myös piirroksissa. Patsas edustaa klassismia ja sen ihannointia. Toisaalta se on halvan oloinen muovikukkineen, suhtautuen samalla ironisesti klassisen kauneuden ihannointiin.

—

Vanitas II, kipsiveistos, spray-maali, tekokukat

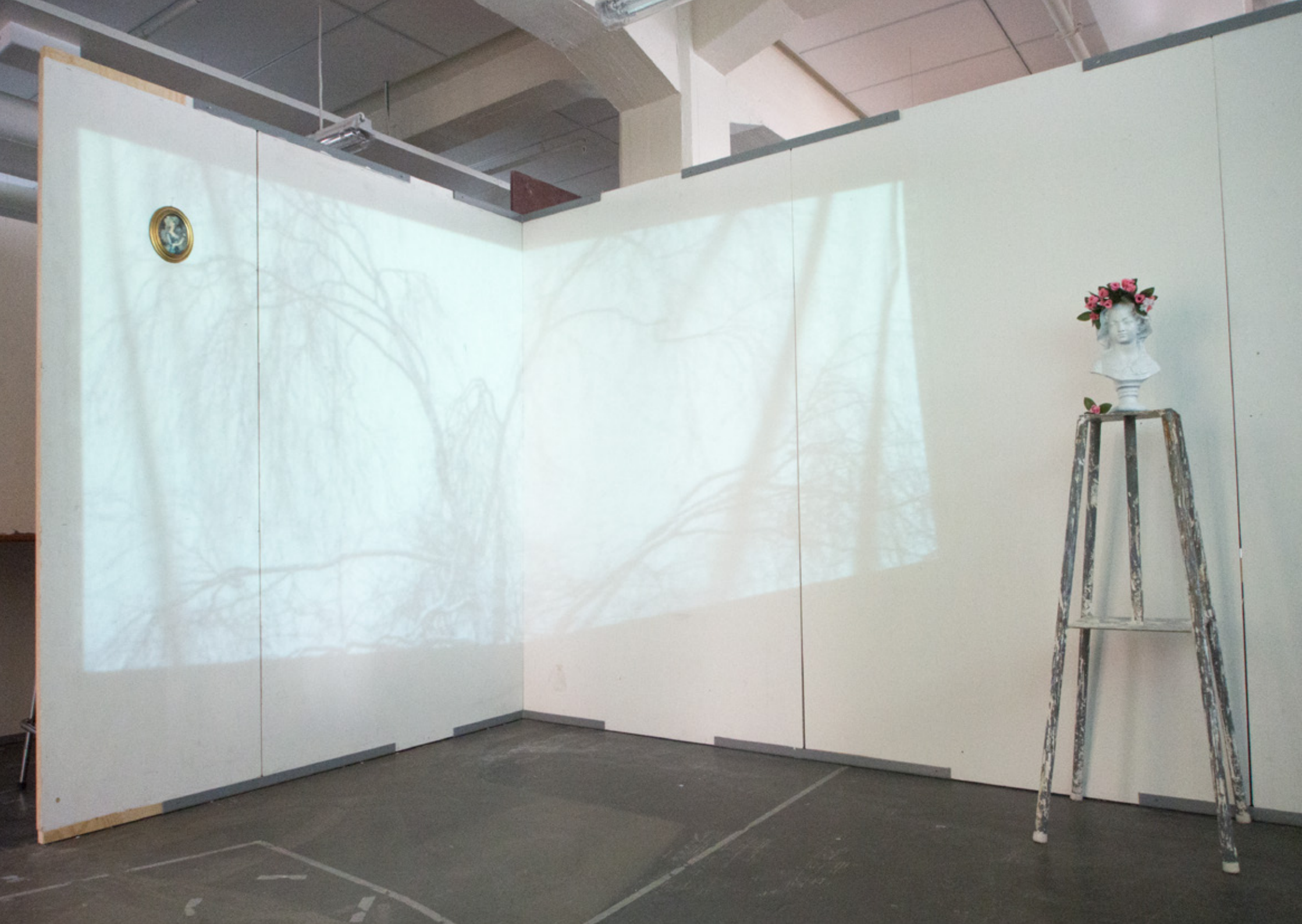
KOKONAISUUS

Nimi *Menneisyys on minun* tuo esiin kaikkia teoksia yhdistävän teeman; tietynlaisen pessimismin ja takertumisen menneisyyteen. *Menneisyys on minun* tiedostaa samalla tällaisen ajattelutavan mahdottomuuden pitkään jatkuessaan; menneisyydestä muodostuu limbo, josta ei ole ulospääsyä. Käyttämäni eri työskentelytavat toimivat välineinä näiden teemojen ymmärtämiseen ja konkretisointiin visuaalisten elementtien kautta. Piirtäminen toimii tapana ikuistaa asioita subjektiivisella tavalla. Luonnoskirjan sivuilla valitut hetket ja välähdykset omasta elämästäni säilyvät ikiominani.

Videoteokseni *Cynical Sentimental* käsittelee menneisyyttä puhtaasti tunnetilojen tasolla. Valmiit esineet ovat nekin fragmentteja menneestä edustaen klassisen kauneuden ihannointia, mutta toimivat myös rappion esikuvina. Teokset muodostavat yhdessä installaationomaisen kokonaisuuden piirrosten, videoteoksen, sekä valmiiden esineiden kutoutuessa yhdeksi. Palaset, jotka ensin vaikuttivat yhteen sopimattomilta, liittyvät nyt toisiinsa saumattomasti. Teosten kautta uskottelen naiivisti itselleni, että menneisyys on minun.

—

LÄHDELUETTELO

Trigg, David, 2014. Vitamin D – New Perspectives in Drawing: Marc Bauer

Paul, Benjamin, 2011. Viewing Distance – Benjamin Paul on Marc Bauer, Artforum 1/2011, <http://www.marcbauer.net/pdf/Artforum%20January%202011.pdf>

Kentridge, William, 2014. Six Drawing Lessons

Kentridge, William, 2014. How we make sense of the world –videohaastattelu https://www.youtube.com/watch?v=G11wOmxoJ6U&index=13&list=PLDHTF9lw4J_uOaVb_f7qFRX3b1ujTrc8Bj

Court, John, 2007. Drawings
MIRRORING DYSLEXIA – The power relations of language, by Steve Pratt

Fischer, Christoph, 2014. Auf den Langen Bank

Mustonen, Olli, 2014. s. 32, Philipp Schaufelberger, Helsingin sarjakuvafestivaalit: Festivaalikatalogi 2014

—

KIITOS

Albert Braun
Göran Torrkulla
Ingela Bodbacka-Rak
Joakim Finholm

Tätä opinnäytetyötä tuki
Svenska studiefonden

